

SZARVAS ÉS VIDÉKE

1895. /6.évf./

jan. 6-máj. 26.

1-21.szám.

Hiány: 22-?sz.

SZARVAS ÉS VIDEKE

TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

1895. évi 194. sz.

Szerkesztőség:

Könyves utca 175. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. — Kéziratok vissza nem adatnak. BÉRMENTETLEN LEVELEK EL NEM FOGADTATNAK.

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt. — Félévre 2 frt.
Negyedévre 1 frt. — Egyes szám 3 kr.
MEGJELEN HETENKINT EGYSZER, VASÁRNAP.

Kiadóhivatal:

Belicey-utca 11. szám, (saját ház), Lova az előfizetés pénzek intézendők. — Hirdetéseket jutányos áron elfogad BÉLYEGDIJ MINDEN HIRDETÉSÉRT 30 KRAJCAR.

Előfizetési felhívás.

A „Szarvas és Videke” kiadóhivatala azon célból indulva ki, hogy minél többen szerezhessék meg a lapot, ennek árát öt forintról négy forintra szállította le.

Lapunk az újévi VI-ik évfolyamába lépett. Ez alkalommal új előfizetést nyitunk s felkérjük mindazokat, kiknek előfizetése lejár, hogy azt mielőbb megújítani sziveskedjenek, hogy a lap szétküldésében fenakadás ne történjék.

Azon t. előfizetőinket, pedig, kik előfizetési pénzzel hátralékban vannak, hátralékaik beküldésére s előfizetéseik szives megújítására kérjük.

Tisztelettel:

A „SZARVAS ÉS VIDEKE”
KIADÓHIVATALA.

A „SZARVAS ÉS VIDEKE” előfizetési ára:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

A kiadóhivatal

A nemzeti nevelés.

A ki a szülői háznál rendet, takarékoságot látott, az saját házi körében is ilyet fog meghonosítani. A hős apának hős fiai lesznek, mert csak sást nemzenek a sasok. Nézd meg az anyját, mielőtt elvennéd a lányát, int a példabeszéd, mert a lány az anya tulajdonságainak örököse.

A szülői ház nevelését folytatja az iskola. A régi iskolák célja vallásos embereket nevelni. Mind az a mit tanították, e cél szolgálatában állott; a filozófia, a szabad gondolkodás e tudománya is, a dogmák bebizonyításából, az ellenvélemények cáfolgatásából állott. A gyakorlati tudományok alig engedtek némi kis helyet; a nemzeti nyelv, a történelem tanításának alig akadtunk némi jelére, ha csak 60—70 évvel is visszamegyünk a nemzetek életében.

A XVI. századtól, a reformációtól kezdve nagy változás áll be e tekintetben. A pedagógusok az anyanyelvi tanítást, a megélhetéshez szükséges ismeretek nyújtását követelik az iskolától. Nem csak Isten igéjével él az ember, hanem kenyérral is. A kenyérkereset pedig nagyon nehéz, sok tudomány kell hozzá.

A vallásos ember az egyházé, a kenyérkereső ember az államé. Kezdenek az államok is jogot formálni az iskolák egyeihez s e beavatkozás új irányt ad az iskolai nevelésnek, mely kezd egyoldalúságából veszíteni s mely az égi kiválmakon kívül e földiekre is kezd tekintettel lenni.

Nálunk Mária Terézia szervezte legelőször államilag az iskolai ügyet. Ő előtte teljesen az egyház dolga volt ez.

A francia forradalom meghozza a nemzeti eszmét, mely rögtön utat talál az iskolában. Mirabeau hangosan követeli: Az iskolák nemzeti intézetek legyenek, melyekből köztársasági érzelmű polgárok kerüljenek ki. Lepelletier még tovább megy: állami nevelőházakat állítsatok föl, honnan mint mintákból kerüljenek ki azok, a kik a köztársaságot fogják alkotni.

Tehát az iskola ne kozmopolitikus jellegű, hanem speciálisan az állami viszonyokhoz alkalmazott legyen. A nemzeti jelenmonások érvényesüljenek bennük, hogy nem egy tanult ember, hanem egy francia polgár és pelig egy köztársasági érzelmű polgár kerüljön ki belőlük.

Franciaország e tekintetben is egy félszázaddal, sőt többel is megelőzte a többi országok

A SZARVAS ÉS VIDEKE TÁRCAJA.

Dráma a jégen.

Virágne, a szép kis özv. Virágne felült a vas szánkára, melyet azután egy izmos fiatal ember röpitett tova a jégen.

— Asszonyom, szölt az ifju, midőn már kissé elerőtlenedett, s fáradtságát a beszélgetéssel akarta palástolni — látja ott baloldalt a vízet?

— Jézusom! sikolt fel az asszonyka — ha oda beleesnék!

— Ne féljen asszonyom! Reánk nem vár oly tragikus sors, mint egyik jó barátomra, ki épeu egy ily helyen lett a folyó áldozata. Akarja, hogy elbeszéljem? Az asszony intett, hogy hallgatja.

Ezelőtt négy évvel történt.
A korcsolyapályán épeu így nyüzsögtek Halifax hívei, mint most.

A gomolygó emberáradat közt egy fiatal ember kötötte le a korcsolyázók figyelmét.

Itt, hol csupa mozgás, elevenség uralkodik, hol az arcokat pirosra festi a hideg, hol minden felől vídám beszélgetést és nevetgélést lehet hallani, kétszeresen feltűnt e fiatalember, ki bánatos, halovány képével, kimért, lassu tempóban korcsolyázott, s szeméit melyekből sötét szomorúság tünt elő, folyton a lejárati felé szegzé, mintha várt volna valakit.

Az a valaki: pedig soká késett.

Borday Iván, így hívták örencsétlen barátomat, mindinkább izgatott lett. Folytonosan órájára, s a hófelhőkbe burkolódzott napra tekintett, mely már kezdett aláhanyatlani az égbolton.

— Ugy látszik nem jó le! — gondola magában. Egyszerre azonban futó pir rohant át arcán s gyorsan a lejárati felé siklott.

Épeu abban a percben ért oda a folyó partjáról egy gyönyörű leányka. Selyem szőke fürtjeit könnyű fátyol takarta, fehér arcára piros rózsákat festett az éles szél.

— Megengedi, hogy felkö-ssem korcsolyáit?

S azzal meg sem várva a feleletet felerősi e barátom a csopp kis halifaxot azokra a gyönyörű kis lábokra.

Midőn kész volt gyönyörteljes munkájával csakugy repesett a szíve, azt hitte, hogy most már a leánykával töltheti idejét egész alkonyáig.

De mennyire csalódott. Alig, tett a szó-e szépség mellett pár lépést, egy jármű állott meg előttük, melynek bérője felkérte az ő imádottját egy kis szánkázásra.

Iván megsemmisülve nézte, mint robot el azzal a drága teherrel a szánka

Soká állott itt egy helyen leverten, midőn egyszerre eszébe jutott valami, s a melegház felé korcsolyázott. Ott lefoglalt ő is egy szánkát, s maga előtt folytán azt, kereste a másik ifjút ki tőle egyetlen mindenét elrablá.

Nem sokára észre is vette őket, amint épeu kiszállt a leányka a szánkából.

— Nagysád! Sziveskedjék átszállani az én szánkámra.

— É: valóban négyszecü! Mir félőráj: vagyok lent a jégen, s alig tehettem egy néhány lépést korcsolyán: önök folyton szánkázta:anak.

De azért csak felült a járműre.

Iván mint a nyil száguldott könnyű terével a jégen, folyton azt nézve, merre vannak legkevesebben.

Midőn azt vette észre, hogy magukban vannak meglassított lépéseit.

A kis leányka ekkor felodalt ült a szánkába, úgy hogy hátra nézhetett.

— Ej, ej Borday úr, hova hozott engem ilyen messzire?

— Baszélni akarok önnel!

A leány kíváncsian nézett az ifju arcára, s csaknem rettegni kezdett, midőn annak dult vonásait megpillantá.

— Anna, ön előtt nem lehet titok már az, hogy én kegyedet kegyedet

— Szeret? kérdé közönyösen a leány.

— Imádom!

— Ugyan Borday úr, az Istenért hová visz, hisz már erre nem jár senki!

— Azon perctől fogva, ahogy megláttam, megszerettem. Oh, hányszor akartam ezt kegyednek bevallani, de sohsem volt alkalom erre. Most ime hallja vallo. másomat, kérem válaszoljon rá, tul e viszont szeretni, vagy pedig visszautasítja szerelmemet? Akár így, akár úgy, de határ zott válaszáért könyörgöm.

— Borday ur, legyen szives megfordítani a szánkát!

— Imádom önt, örületes, végtelen szerelemmel-kegyed nélkül nem tudnék tovább élni. Oh mondja k

